

[Korsgaard.]
 vel ikke saa urimeligt. Men viser disse Udgifter Tendens til Stigning, skulde jeg dog antage, at det modsvarende Stykke bliver, at saavel Statens erhvervsmæssige Virksomheder som Skatterne viser en endnu større Tilbøjelighed til Stigning.

Det er da mit Haab, at saafremt Aaret 1929—30 skulde nogenlunde eller rettere sagt fuldt ud holde det, der er anslaaet, vi da kan regne med at være kommet ind i en baade rolig og nogenlunde sikker Periode, hvad Finanserne angaar, og det for saa vidt uden Hensyn til, hvem der er Finansminister, og hvilket Parti der regerer, idet det ikke her kan bestrides, at Rigsdagens Flertal i begge Ting har afgørende Indflydelse paa, hvilke Udgifter vi skal have. Vi er altsaa kommet ind i en Periode, hvor vi kan regne med nogenlunde store Overskud, og for saa vidt Tiden efter 1929—30 skulde blive, hvad man kalder nogenlunde gode Aar, er det mit Haab, at man da vil sætte ind paa en Formrængelse af Statsgælden. At der kunde tilrænges noget i saa Henseende, er jo givet.

Hermed er jeg færdig med at udtale mig om den finansielle Situation, som jeg altsaa betragter som i alt væsentligt tilfredsstillende, saaledes som Forholdene nu en Gang ligger.

Jeg vil saa gerne slutte med at fremsætte nogle Bemærkninger, som staar for min egen Regning. Først vil jeg gerne med Hensyn til det Statslaan, der blev optaget i indeværende Sommer, ikke udtrykke min Tilfredshed med den højtærede Finansministers Handlinger, men tværtimod sige, at jeg synes, det var en temmelig daarlig, for ikke at sige rigtig daarlig Kurs, der blev opnaaet. Trods alt blev der jo sparet 300 000 Kr. Den Kurs, man fik, var, saa vidt jeg husker, 96¹/₄, og Statsobligationsobligationer, der efter min Mening afgjort saa være et Papir, der skulde have mindre Værdi end de paa-gældende Obligationer, staar i Dag i 97³/₄.

Jeg mener altsaa, at det var en daarlig Kurs, og det kritiserede jeg. Men det skulde jeg maaske ikke have gjort, for saa vidt som man ikke kan staa for Modkritik, for det blev i allerhøjeste Grad kritiseret, at jeg overhovedet havde Dristighed til at finde, at den højtærede Finansministers Dispositioner paa dette Omraade ikke var til Lykke for Landet. Jeg blev ikke mindst kritiseret i et Blad, som hedder „Børsen“, og dette Blads Udtalelser blev meget grundigt gengivet i, jeg tror næsten at turde sige, den samlede Venstrepressen.

At Bladets Form for Kritik var meget uelskværdig, tror jeg, de fleste vil indrømme. Hvad Venstre imidlertid glemte at fortælle, var, at det paagældende Blads Redaktør er en udpræget, om jeg saa maa sige, Højremand. Det forbavser mig, at man ikke i Venstres Presse havde faaet fat i det, for naar det oven i Købet var en Højremand, der kritiserede mig, kunde Kritikken da kun være berettiget. Et enkelt Venstreblad var saa elskværdigt at mene, at Finansministerens Handlinger i det foreliggende Tilfælde blev bedømt særdeles rigtigt af mig — det paagældende Blads Navn er „Sorø Amtstidende“.

Som sagt, det forbavser mig, at Venstres Presse ikke havde Øje for, at „Børsen“s Redaktør er en udpræget konservativ Mand — saa synes jeg, den vilde have staaet sig endnu bedre. Men for mig kan det jo ikke være afgørende, om Redaktøren er konservativ eller ikke. At hans Blads Interesser plejes bedst ved at kritisere mig i det givne Tilfælde og rose Bankerne for det smukke Laan, de havde skaffet Staten, det er med de Erfaringer, man efterhaanden gør her i Livet, mig lige saa selvfølgelig som, at jeg som Rigsdagsmand naturligvis kun kan have Statens Interesser for Øje.

Hermed forlader jeg Statslaanet og vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger om Landmandsbanken. Det drejer sig om Landmandsbankens Bestyrelse. Jeg nærer den største Tro til, at Landmandsbanken nu er kommet ind i smult Vande. Jeg nærer den største Tillid til, at som den Bank nu en Gang er, er der ingen anden Bank, der har bedre Muligheder for Fremtiden end den. Naar jeg desuagtet gerne vil sige et Par Ord om Landmandsbankens Bestyrelse, hænger det sammen med, at jeg en anden Gang, hvor Landmandsbankens Forhold blev drøftet, har udtalt mig for, at Rigsdagsmænd ikke skulde undtages, fordi de var Rigsdagsmænd, hvor Talen var om, hvem der skulde ind i Bankens Bestyrelse.

Jeg ved, at denne Tale er blevet opfattet som et Bevis for, at jeg nærede stor Attraa i Retning af at komme ind i Bankens Bestyrelse, og at man kan have den Opfattelse af Talen, naa ja, det maa jo enhver om, som de nu vil. Men at man tror, at jeg var saa dum, at jeg vilde bruge den Vej, hvis det virkelig var mit Maal med Talen, ja, det beklager jeg for min egen Skyld, for jeg synes nemlig, at saa maatte jeg være ganske ualmindelig dum.